

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- คณิศ ฅ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์. 2528.
- คณิง ภา ไชย. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: มิตรนราการพิมพ์. 2530.
- ทวี เจริญพิทักษ์ และ อนุเมติ ไฉสมุท. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พระนคร: โรงพิมพ์อักษรสาสน์. 2508.
- เชียร เจริญวัฒนา. ระบบกฎหมาย ไทยและต่างประเทศ หน่วยที่ 8-15. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2528.
- ประมุข สุวรรณศรี. คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แสงสิทธิการพิมพ์. 2526.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2530.
- วีระ โลจายะ. กฎหมายสิทธิมนุษยชน. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: แสงจันทร์การพิมพ์. 2531.
- วิมล เครื่องงาม. กฎหมายแองโกล-อเมริกัน. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2530.
- สัญญา ธรรมศักดิ์ และ ประภาศน์ อวยชัย. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์. 2527.
- สมทบ สุวรรณสุทธิ. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยบุคคล. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2504.

บทความ

- กรมอัยการ. อัยการนิเทศ. เล่ม 7. ฉบับที่ 3. 2484.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. "ระเบียบการดำเนินคดีอาญากับเสรีภาพประชาชน." วารสารทนายความ. ฉบับพิเศษ. กุมภาพันธ์ : 2524.
- โกศล โสภาคยวิจิตร. "หลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ." วารสารกฎหมาย. ปีที่ 3. ฉบับที่ 2. พฤษภาคม-สิงหาคม : 2520.

บทความ (ต่อ)

- คณิศ ฌ นคร. "การแจ้งข้อหากับเสรีภาพของบุคคล." วารสารอัยการ. ปีที่ 2.
ฉบับที่ 13. มกราคม 2522.
- _____ . "เงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดีกับทางปฏิบัติของพนักงานอัยการและศาล."
วารสารอัยการ. ปีที่ 1. พฤษภาคม : 2521.
- _____ . "วิธีพิจารณาความอาญา ไทย : หลักกฎหมายกับทางปฏิบัติที่ไม่ตรงกัน."
วารสารนิติศาสตร์. ฉบับที่ 3. ปีที่ 15. กันยายน : 2528.
- _____ . "อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา." วารสารนิติศาสตร์. ปีที่ 9.
ฉบับที่ 2. กันยายน-พฤศจิกายน : 2520.
- จิกติ คิงศกัณย์. "ใครควรสอบสวนคดีอาญา." บทสันติชัย. 2525.
- _____ . "หลายบทหลายกระทง." วารสารกฎหมาย. ปีที่ 2. พฤษภาคม :
2519.
- ชวลีศ โสภณวัค. "กฎหมายลักษณะพยานของไทยเป็นกฎหมายในระบอบกล่าวหาจริงหรือ."
กฎหมาย. เล่ม 6. ปีที่ 28. พฤศจิกายน-ธันวาคม : 2527.
- ประธาน วัฒนวาณิชย์. "บทความแปลบทเรียนจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของทวีป
ยุโรป." วารสารนิติศาสตร์. ฉบับชุดเซช 2517-2519. กรกฎาคม: 2519.
- วิสาร พันธนะ. "วิธีพิจารณาความอาญาในสหรัฐอเมริกา." กฎหมาย. ปีที่ 25.
กันยายน-ตุลาคม : 2521.
- สุรินทร์ ถั่วทอง. "การจับ หมายจับ และเสรีภาพในร่างกายบุคคล." วารสารอัยการ.
ปีที่ 5. มกราคม : 2525.
- อมร อินทรกานแหง. "การดำเนินคดีอาญาในสหรัฐอเมริกา." อัยการนิเทศน์.
เล่มที่ 19. ฉบับที่ 3. 2500.
- อุทัย วิเศษสมิต. "การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับกฎหมายอาญา และวิธีพิจารณา
ความอาญา." กฎหมาย. เล่มที่ 4. ปีที่ 7. เมษายน : 2503.

วิทยานิพนธ์

- ก่อเกียรติ เอี่ยมบุตรลบ. "หลักการรับฟังคำรับสารภาพของผู้ต้องหา." วิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.
- ประณู สุวรรณศักดิ์. "การสอบสวนเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือน
สามัญ." วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2529.
- รจิต แสงสุก. "มาตรการกลั่นกรองมูลคดีอาญาก่อนการพิจารณาคดีของศาล."
วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.
- สัทยา อรุณธารี. "อำนาจพนักงานอัยการ เกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญา."
วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2520.
- สุเมธ มัลลิกะมาสย์. "สิทธิของผู้ต้องหาระหว่างการสืบสวนและสอบสวน."
วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2518.
- สุเมธ ลิขิตชนานันท์. "เหตุในการจับกุม." วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.

เอกสารอักษราเนา

- ประเทือง กิรติบุตร. ความเป็นธรรมในการฟ้องคดี. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล
นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่น 15. 2516
- รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา.
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. 2509-2520.
- สุจินต์ ทิมสุวรรณ. กรมอัยการกับการดำเนินคดีให้แก่รัฐ. เอกสารประกอบหลักสูตร
การศึกษาของวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่น 13 กรมอัยการ. 2525.
- เอกสารประกอบรายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา ปี พ.ศ. 2516. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.
- หยุด แสงอุทัย. คำตรวจและการสอบสวนคดี. เอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการ
พิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 6-5/2505.
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

ภาษาอังกฤษหนังสือ

Black, Henry Campbell. Black's Law Dictionary. 5thed. St. Paul
Minn : West Publishing Co. 1979.

Dando, Shigemitsu. Japanese Criminal Procedure, Translated. by
B. J. George, Jr., Fred. B. Rothman & Co., New Jersey,
South Hackensack. 1965.

Hazel B. Kerper. Introduction to the Criminal Justice System.
West Publishing Co. 1972.

S.H. Bailey C.A. Gross and J.F. Garner, Cases and Materials in
administrative law., London : Sweet & Maxell, 1977.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ (กองคดี) โทร. 251-1089

ที่ 0603.2/4976

วันที่ 2 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

พบช.ก., ก.1 - 4, พบก.คม. และ กก.

ตามที่ คร. ได้มีหนังสือที่ มท 0603.2/10021 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2530 เรียนทหารเรือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกา เกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ กรณี พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าสั่งให้พนักงานสอบสวน บ.ทำการสอบสวนเพิ่มเติมในคดีเรื่องผู้ต้องหาทั้งปวง รวม 12 คน ถูกสอบสวนค้ำเนินคดี ซึ่งเมื่อพนักงานสอบสวน ได้ส่งสำนวนการสอบสวน ซึ่ง คร. มีความเห็นสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง 12 คน ไปให้พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าพิจารณาแล้ว พนักงานอัยการ ได้สั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมแก่ คร. เห็นว่าพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจสั่งให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม จึงได้ทหารเรือไปยังกรมอัยการ ซึ่งอธิบดีกรมอัยการมีความเห็นว่าพนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ความเห็นของกรมตำรวจกับกรมอัยการ จึงแตกต่างกัน คร. จึงได้ทหารเรือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อพิจารณามีความเห็นชี้ขาดในเรื่องนี้

บัดนี้ เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีหนังสือ ที่ นร 0601/359 ลงวันที่ 22 เมษายน 2531 แจ้งผลการพิจารณาตามข้อหารือมาเพื่อทราบแล้ว โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีความเห็นว่า การที่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า สั่งให้พนักงานสอบสวน ทำการสอบสวน ... เพิ่มเติม โดยให้สอบสวน ...

เพิ่มเติมโดยให้สอบสวนปากคำผู้ต้องหาทั้ง 12 คน ก่อนที่พนักงานอัยการจะมีความเห็นทางคดีนั้น ไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์ของมาตรา 142 และมาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง บ.วิ.อาญา

ฉะนั้น จึงส่งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาตั้งกล่าว มาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทราบเพื่อยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป.

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. แสวง ชีระสวัสดิ์
(แสวง ชีระสวัสดิ์)

รอง อ.ตร.(ปป.) พรท. อ.ตร.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำเนา)

ครุฑ

ที่ มท 0603.2/10021

กรมตำรวจ

ถนนพระรามที่ 1

กรุงเทพฯ 10500

24 ธันวาคม 2530

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาเอกสารรวม 13 แผ่น

ด้วยกรมตำรวจ ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2529 อนุมัติให้พนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจ เข้าร่วมสอบสวนคดีกับพนักงานสอบสวนท้องที่ กรณี ผู้กล่าวหา แจ้งความร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ต้องหา กับพวก ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถาน โดยทำอันตราายสิ่งกีดขวางสำหรับคุ้มครองทรัพย์ โดยมีอาวุธหรือร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป บุกรุก ทำให้เสียหาย และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2529 ที่บ้านเลขที่ 5/4 หมู่ที่ 1 ตำบลบางไทร อำเภอกะกั่วป่า จังหวัดพังงา

พนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจและพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอกะกั่วป่า จังหวัดพังงา ได้ร่วมกันทำการสอบสวน คดีดังกล่าวจนเสร็จสิ้นแล้ว โดยมีความเห็นสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหา กับพวก รวม 12 คน ตามข้อกล่าวหา โดยมีได้เรียกตัวผู้ต้องหา กับพวก ทั้ง 12 คน มาทำการสอบสวนและแจ้งข้อกล่าวหาแก่อย่างใด เพราะจากการสอบสวนไม่ปรากฏว่า ผู้ต้องหาทั้ง 12 คน ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และได้เสนอสำนวน ...การสอบสวน...

การสอบสวนให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นพิจารณาสั่งการจนถึงกรมตำรวจ ซึ่งกรมตำรวจได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำความผิด ความที่ถูกกล่าวหา จึง ได้มีความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง 12 คน ตามเสนอของพนักงานสอบสวน ต่อมาพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าพิจารณา เมื่อพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าพิจารณาแล้ว ได้มีหนังสือที่ พง.0026/254 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2530 ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้พนักงานสอบสวนสอบสวนปากคำผู้ต้องหาทั้ง 12 คนพร้อมทั้งจัดทำแผนที่เกิดเหตุส่ง ไปประกอบการพิจารณา โดยให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ 19 มีนาคม 2530

พนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจ ได้มีบันทึกที่ 0614.2/1490 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2530 เสนอหารือกรมตำรวจว่าจะให้ดำเนินการอย่างไร เนื่องจากพนักงานสอบสวนเห็นว่า การเรียกตัวผู้ต้องหาทั้ง 12 คน มาทำการสอบสวนปากคำนั้น ก็คือการแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ต้องหา เมื่อแจ้งข้อกล่าวหาแล้วจะต้องมีการจับกุม และควบคุมตัวไว้ทำการสอบสวนความเป็นคดีต่อไป แต่คดีนี้กรมตำรวจ ได้มีความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งหมดไปแล้ว ซึ่งพนักงานอัยการก็ยังมิได้มีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาแก่พวกกรมตำรวจจึง ได้มีบันทึกความมาที่ 0603.2/4922 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2530 คอบข้อหารือให้ทราบว่าคดีนี้พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว โดยมีความเห็นสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหา และส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ พิจารณาเรียบร้อยแล้ว เห็นว่าพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจที่จะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาเพิ่มเติมอัน เป็นการแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบได้ เพราะผู้ต้องหา มิได้มาปรากฏตัวหรืออยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนปากคำแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบได้ และให้พนักงานสอบสวนแจ้ง เหตุขัดข้องให้พนักงานอัยการทราบ ส่วนกรณีที่พนักงานอัยการให้จัดทำแผนที่เกิดเหตุส่ง ไปประกอบการพิจารณานั้น ให้พนักงานสอบสวนจัดทำแผนที่เกิดเหตุ ส่งให้พนักงานอัยการประกอบการพิจารณาต่อไป ซึ่งพนักงานสอบสวนได้แจ้งให้พนักงานอัยการทราบแล้ว แต่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า ได้มีหนังสือที่ พง 0026/824 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2530 ยืนยันให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ตามคำสั่งของพนักงานอัยการ โดยอ้างว่าคดีนี้พนักงานอัยการ ได้สั่ง ให้พนักงานสอบสวน

...ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม...

ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 แต่พนักงานสอบสวนก็ยังมีได้ดำเนินการตามที่สั่ง จึงให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ตามประเด็นที่ได้สั่งการไว้แล้วให้ครบถ้วน เสร็จแล้วให้ส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมให้พนักงานอัยการโดยด่วน พนักงานสอบสวน กองปราบปราม กรมตำรวจ จึง ได้มีบันทึก ที่ 0614.2/7904 ลงวันที่ 25 กันยายน 2530 รายงานกรมตำรวจเพื่อทราบคำสั่งของพนักงานอัยการดังกล่าว

กรมตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ถูกกล่าวหามิได้รับราชการ อยู่ที่เดียวกับพนักงานสอบสวน จึงไม่ตรงกับข้อเท็จจริงตามที่กรมอัยการเคย คอบข้อหาหรือให้กรมตำรวจทราบ ตามหนังสือคอบข้อหาหรือของกรมอัยการ ที่ มท 1002/4058 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2523 ว่าหากผู้ถูกกล่าวหาอยู่ที่สถานี ตำรวจเดียวกับพนักงานสอบสวน ชอบที่พนักงานสอบสวนจะค้องสอบสวน แจ้งข้อกล่าวหากับผู้ถูกกล่าวหา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 แต่คดีนี้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าของหน้าที่หน่วยเฉพาะกิจ ที่ส่ง ไปจาก ส่วนกลาง มิได้อยู่ที่เดียวกับพนักงานสอบสวน จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีที่ถูก กกล่าวหาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน และเห็นว่าพนักงานอัยการ ไม่มี อานาจที่จะสั่งให้สอบสวนแจ้งข้อกล่าวหากับผู้ถูกกล่าวหาได้ กรมตำรวจจึง ได้มีหนังสือ ที่ มท 0603.2/7792 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2530 เรียงหรือ อธิบัติกรมอัยการว่า ความความเห็นของกรมตำรวจดังกล่าวจะเป็นการถูกต้อง หรือไม่ถ้าหากทางกรมอัยการเห็นว่าความเห็นของกรมตำรวจเป็นการถูกต้อง ก็ขอให้แจ้งพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าทราบด้วยหรือจะมีความ เห็นประการใด ก็ขอได้โปรดแจ้งให้กรมตำรวจทราบด้วย ปรากฏว่าอธิบดี กรมอัยการ ได้มีหนังสือ ที่ มท 1202/12903 ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2530 คอบข้อหาหรือของกรมตำรวจว่า เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวน แล้ว ได้สั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ต้องหาทั้ง 12 คน และให้จัด ทาแผนที่เกิดเหตุขึ้น เป็นการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรค 2 (ก) ส่วนผู้ต้องหาจะมีความผิดหรือไม่ และพนักงานอัยการจะสั่งคดีอย่างไรนั้นเป็น การพิจารณาคนละชั้นต่อกัน คำสั่งของพนักงานอัยการให้สอบสวนเพิ่มเติม ดังกล่าวเป็นการสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติตาม ...กรมตำรวจได้พิจารณาแล้วเห็นว่า...

กรมตำรวจ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เกี่ยวกับการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ โดยให้แจ้งข้อหาและสอบสวนผู้ต้องหาี้ ความเห็นของกรมอัยการยังแตกต่างกันอยู่ โดยกรมอัยการ เคยมีหนังสือ ค่วนมากที่ มท 1002/9029 ลงวันที่ 6 กันยายน 2525 ตอบข้อหาหรือกรมตำรวจว่า การที่พนักงานสอบสวน มิได้เรียกตัวผู้ต้องหามาสอบสวนปากคำ ในฐานะผู้ให้ถ้อยคำ และผู้ต้องหา มิได้ถูก เรียกหรือส่งตัวมา หรือ เข้าหาพนักงานสอบสวนเอง ทั้ง ไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน การที่พนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ และให้สอบสวนปากคำผู้ต้องหาไว้ โดยที่พนักงานอัยการยัง ไม่มีความเห็นทางคดีว่าจะสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องนั้น ไม่เข้าเหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 แล้ว และนอกจากนั้นหากกรมตำรวจจะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ตามคำสั่งพนักงานอัยการแล้ว ย่อมจะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากคดีนี้พนักงานสอบสวนและกรมตำรวจ ได้มีความเห็นทางคดี โดยมีความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว กรณีจึง ไม่มีเหตุผลและความจำเป็น ที่จะต้อง เรียกตัวผู้ต้องหามาทำการสอบสวนปากคำอีก เพราะ เป็นการขัดต่อหลักนิติธรรมและยังอาจขัดต่อสิทธิและ เสรีภาพที่บัญญัติในกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อีกด้วย นอกจากนั้น กรมตำรวจ เห็นว่า ถึงแม้จะ ไม่มีการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาไว้ พนักงานอัยการ ก็สามารถมีความเห็นสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง โดยอาศัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏสำนวนการสอบสวนได้

ด้วย เหตุผลดังกล่าว เพื่อมิให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติและ เพื่อให้ได้ข้อยุติเกี่ยวกับการแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ จึง เรียงมาเพื่อ โปรดพิจารณา มีความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อจะ ได้ให้พนักงานสอบสวนถือเป็นแนวทางปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป ผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา มีความเห็นประการใด ขอ ได้โปรดกรุณาแจ้งให้กรมตำรวจทราบ โดยด่วนด้วย จัก เป็นพระคุณอย่างยิ่ง .

ขอแสดงความนับถือ

ลงชื่อ พลตำรวจโท แสง ชีระสวัสดิ์

(แสง ชีระสวัสดิ์)

รองอธิบดีฯ ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมตำรวจ

(สำเนา)

ครุฑ

ที่ นร 0601/359

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ท่าช้างวังหน้า กรุงเทพฯ 10200

22 เมษายน 2531

เรื่อง ทารื้อเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

เรียน อธิบดีกรมตำรวจ

- อ้างถึง (1) หนังสือกรมตำรวจ ที่ มท 0603.2/10021 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2530
- (2) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา คำนวณมาก ที่ นร 0601/0857 ลงวันที่ 29 มกราคม 2531
- (3) หนังสือกรมตำรวจ ที่ มท 0603.2/3901 ลงวันที่ 4 เมษายน 2531

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกเรื่อง อำนาจของพนักงานอัยการในการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา 143 วรรคสอง (ก) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ตามหนังสือกรมตำรวจที่อ้างถึง (1) กรมตำรวจขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายว่า ในกรณีที่พนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจ ร่วมกับพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอตะกั่วป่า หากความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ส่ง ไปยังพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าพร้อมด้วยสำนวนการสอบสวน โดยยังมีได้สอบสวนปากคำของผู้ต้องหาและแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า จะมีอำนาจสั่งให้ พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา 143 วรรคสอง (ก) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา...

ความอาญา โดยให้ดำเนินการสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาได้หรือไม่ และ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือที่อ้างถึง (2) ขอให้กรมตำรวจ
จัดส่งผู้แทน ไปชี้แจงข้อเท็จจริง เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ตั้งความแจ้งอยู่แล้วนั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 5)
ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า เมื่อพนักงานสอบสวนหาความ
เห็นส่ง ไม่ฟ้อง ส่ง ไปยังพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า พร้อมด้วย
สำนวนการสอบสวน โดยยังมี ได้สอบสวนปากคำของผู้ต้องหาตามมาตรา 134
ซึ่ง เป็นการขอความช่วยเหลือ มาตรา 142 แล้ว ถ้าพนักงานอัยการส่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหา
ตามความเห็นของพนักงานสอบสวนก็ ไม่ต้องส่ง ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ
สอบสวนปากคำของผู้ต้องหาต่อไป แต่พนักงานอัยการ ไม่เห็นขอความช่วยเหลือ ก็จะต้อง
ส่งฟ้อง เสียก่อนแล้วจึงจะมีอำนาจตามมาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) แจ้งให้
พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาไป เพื่อฟ้อง ซึ่ง ในการส่งผู้ต้องหาไป เพื่อฟ้องนั้น
พนักงานสอบสวนก็ต้องสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาตามที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา
134 อยู่แล้ว ฉะนั้น การที่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าส่ง
ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้สอบสวนปากคำของ
ผู้ต้องหาทั้ง 12 คนในคดีนี้ จึง ไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์ของมาตรา 142 และ
มาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

รายละเอียดของความเห็น ปรากฏตามบันทึก ที่ได้เสนอมาพร้อม
หนังสือนี้และ ในการพิจารณาเรื่องนี้ มีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ
และกรมอัยการ) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริง อนึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ได้แจ้งผลการพิจารณา ไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อทราบตาม
ระเบียบแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ.

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

บันทึก

เรื่อง อานาจของพนักงานอัยการในการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ
สอบสวนเพิ่มเติมตาม มาตรา 143 วรรคสอง (ก) แห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ที่ มท 0603.2/
10021 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2530 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ความว่า ด้วยกรมตำรวจ ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2529 อนุมัติให้
พนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจ เข้าร่วมสอบสวนคดีกับพนักงาน
สอบสวนท้องที่ กรณีผู้กล่าวหาแจ้งความร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ต้องหาเกี่ยวกับพวก ใน
ข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเคหะสถาน โดยหาอันตราয়สิ่งกีดขวางสำหรับคุ้มครอง
ทรัพย์ โดยมีอาวุธหรือร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป บุกรุก
ทำให้เสียหาย และ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เหตุเกิดเมื่อวันที่
14 กุมภาพันธ์ 2529 ที่บ้านเลขที่ 5/4 หมู่ที่ 1 ตำบลบางไทร อำเภอกะ
แก้วป่า จังหวัดพังงา ซึ่งพนักงานสอบสวนกองปราบปราม กรมตำรวจ และ
พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร อำเภอกะแก้วป่า จังหวัดพังงา ได้ร่วมกัน
ทำการสอบสวนคดีดังกล่าวจนเสร็จสิ้นแล้ว มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง
พวก รวม 12 คน ตามข้อกล่าวหา โดยมีได้เรียกตัวผู้ต้องหาทั้ง 12
คน มาทำการสอบสวนและแจ้งข้อกล่าวหาแก่อย่างใด เพราะจากการสอบสวน
ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้ง 12 คน ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และได้
เสนอสำนวนการสอบสวน ให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น พิจารณาสั่งการจนถึง
กรมตำรวจ ซึ่งกรมตำรวจ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหา มิได้กระทำ
ความผิดตามที่ถูกล่ามโซ่จึงมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง 12 คนตาม
เสนอของพนักงานสอบสวน ต่อมา พนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวน
ให้พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดกะแก้วป่าพิจารณา เมื่อพนักงานอัยการ
ประจำศาลจังหวัดกะแก้วป่าพิจารณาแล้ว ได้มีหนังสือ ที่ พง.0026/254 ลง
วันที่ 4 มีนาคม 2530 ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้
สอบสวนปากคำผู้ต้องหาทั้ง 12 คนพร้อมทั้งจัดทำแผนที่เกิดเหตุส่งไปประกอบ
การพิจารณาภายในวันที่ 19 มีนาคม 2530 พนักงานสอบสวนกองปราบปราม

กรมตำรวจ ได้มีบันทึก ที่ 0614.2/1490 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2530 หรือ
กรมตำรวจว่าจะให้ดำเนินการอย่างไร เนื่องจากพนักงานสอบสวนเห็นว่า
การเรียกตัวผู้ต้องหาทั้ง 12 คนมาสอบสวนปากคำนั้นก็คือการแจ้งข้อกล่าวหา
กับผู้ต้องหา เมื่อแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว จะต้องมีการจับกุมและควบคุมตัวไว้
หากการสอบสวนดำเนินคดีต่อไปแต่คดีนี้กรมตำรวจ ได้มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง
ผู้ต้องหาทั้งหมดแล้ว ซึ่งพนักงานอัยการ ยังมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งหก
กรมตำรวจ ได้มีบันทึก จำนวนที่ 0603.2/4922 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม
2530 ตอบข้อหารือของพนักงานสอบสวนว่า คดีนี้พนักงานสอบสวน ได้ทำการ
สอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว โดยมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา และส่งสำนวนการ
สอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณาเรียบร้อยแล้ว พนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจ
ที่จะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาเพิ่มเติมเป็นการ
แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบได้ เพราะผู้ต้องหามิได้มาปรากฏตัวหรืออยู่ต่อหน้า
พนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนปากคำและ
แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบได้ กรมตำรวจจึงให้พนักงานสอบสวน แจ้งเหตุ
ข้อข้องดังกล่าวให้พนักงานอัยการทราบ และให้พนักงานสอบสวนจัดทำแผนที่
เกิดเหตุส่งให้พนักงานอัยการ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป ซึ่งพนักงาน
สอบสวนแจ้งเหตุข้อข้องให้พนักงานอัยการทราบแล้วแต่พนักงานอัยการประจำ
ศาลจังหวัดตะกั่วป่า ได้มีหนังสือ ที่ พง 0026/824 ลงวันที่ 26 มิถุนายน
2530 ยืนยันให้พนักงานสอบสวน ทำการสอบสวนเพิ่มเติม ตามคำสั่งของ
พนักงานอัยการ โดยอ้างว่า คดีนี้พนักงานอัยการ ได้สั่งให้พนักงานสอบสวน
ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 143 แต่พนักงานสอบสวนก็ยังมิได้ดำเนินการตามที่สั่ง จึงให้พนักงาน
สอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ตามประเด็นที่ได้สั่งการไว้แล้ว ให้ครบถ้วน
เสร็จแล้วให้ส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมให้พนักงานอัยการ โดยด่วน พนักงาน
สอบสวน กองปราบปราม กรมตำรวจ จึงได้มีบันทึก ที่ 0614.2/7904
ลงวันที่ 25 กันยายน 2530 รายงานกรมตำรวจเพื่อทราบคำสั่งของพนักงาน
อัยการดังกล่าว

กรมตำรวจพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้ผู้ถูกกล่าวหามิได้รับราช-
การอยู่ที่เดียวกับพนักงานสอบสวน จึงไม่ตรงกับข้อเท็จจริงตามที่กรมอัยการ
เคยตอบข้อหารือให้กรมตำรวจทราบ ตามหนังสือตอบข้อหารือของกรมอัยการ
ที่ มท 1002/4058 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2523 ว่า หากผู้ถูกกล่าวหาอยู่ที่

สถานีตำรวจเดียวกันกับพนักงานสอบสวน ขอบที่พนักงานสอบสวนจะต้องสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหา กับผู้ถูกกล่าวหา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 แต่คดีนี้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยเฉพาะกิจที่ส่งไปจากส่วนกลาง มิได้อยู่ที่เดียวกับพนักงานสอบสวน จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวนและกรมตำรวจเห็นว่าพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจ ที่จะสั่งให้สอบสวนแจ้งข้อกล่าวหากับผู้ถูกกล่าวหา คดีนี้ได้กรมตำรวจจึง ได้มีหนังสือ ที่ มท 0603.2/7792 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2530 ทารือความเห็นดังกล่าว ไปยังอธิบดีกรมอัยการ ต่อมา กรมอัยการ ได้มีหนังสือ ที่ มท 1202/12903 ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2530 คอบข้อหารือของกรมตำรวจว่าการสั่งการของพนักงานอัยการ เป็นการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 143 วรรคสอง (ก) ส่วนผู้ต้องหาจะมีความผิดหรือไม่และพนักงานอัยการจะสั่งคดีอย่างไรนั้น เป็นการพิจารณาคนละชั้นต่อกัน คำสั่งของพนักงานอัยการให้สอบสวนเพิ่มเติมดังกล่าวเป็นการสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติตาม

กรมตำรวจ ได้พิจารณาคำสั่งแจ้งของกรมอัยการแล้ว เห็นว่า การสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ โดยให้แจ้งข้อหาและสอบสวนผู้ต้องหา นั้น ความเห็นของกรมอัยการยังแตกต่างขัดกันอยู่ เนื่องจากกรมอัยการ เคยมีหนังสือ คำวนมาก ที่ มท 1002/9029 ลงวันที่ 6 กันยายน 2525 คอบข้อหารือของกรมตำรวจว่า การที่พนักงานสอบสวนมิได้เรียกตัวผู้ต้องหามาสอบสวนปากคำในฐานะผู้ให้ข้อมูล และผู้ต้องหาไม่ได้ถูก เรียกหรือส่งตัวมาหรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง ทั้ง ไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน การที่พนักงานอัยการสั่ง ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบและให้สอบสวนปากคำผู้ต้องหาไว้ โดยที่พนักงานอัยการยัง ไม่มีความเห็นทางคดีว่า จะสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องนั้น ไม่เข้าเหตุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 141 แล้ว หากกรมตำรวจจะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม คำคำสั่งพนักงานอัยการแล้วย่อมจะ เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากคดีนี้พนักงานสอบสวนและกรมตำรวจ ได้มีความเห็นสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้ว จึง ไม่มี เหตุผลและความจำเป็นที่จะต้อง เรียกตัวผู้ต้องหามาสอบสวนปากคำอีก เพราะเป็น

การขัดต่อหลักนิติธรรมและยังอาจขัดต่อสิทธิและเสรีภาพที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยอีกด้วย นอกจากนี้กรมตำรวจเห็นว่า แม้จะ ไม่มีการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาไว้ พนักงานอัยการก็สามารถมีความเห็นสั่งฟ้อง หรือไม่ฟ้อง โดยอาศัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนได้ กรมตำรวจจึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาดังกล่าว เพื่อยึดถือเป็นแนวปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 5) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนกรมตำรวจและผู้แทนกรมอัยการแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่าพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา 143¹ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยให้สอบสวนปากคำผู้ต้องหา

1 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 143 เมื่อได้รับความเห็น และสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าว ในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่ง ไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้องและแจ้ง ให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหามา เพื่อฟ้องต่อไป

(2) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้อง และฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่ง ไม่ฟ้อง

ในกรณีที่หนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(ก) สั่งตามความเห็นควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถาม เพื่อสั่งต่อไป

(ข) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้หรือขอให้ศาล ชั่ง แล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตาย หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รั้งราชการแทนเท่านั้น มีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง

ทั้ง 12 คน และจัดทำแผนที่เกิดเหตุ ส่ง ไปประกอบการพิจารณาของพนักงานอัยการซึ่งพนักงานสอบสวน ได้จัดทำแผนที่เกิดเหตุส่ง ไปให้พนักงานอัยการแล้ว คงเหลือเฉพาะการสอบปากคำผู้ต้องหา ทั้ง 12 คน ซึ่งกรมตำรวจเห็นว่าพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหากับผู้ต้องหา ได้ แต่กรมอัยการเห็นว่าคำสั่งการของพนักงานอัยการ เป็นการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม เพื่อส่งต่อไปตาม มาตรา 143 วรรคสอง (ก) ส่วนผู้ต้องหาจะมีความผิดหรือไม่และพนักงานอัยการจะสั่งคดีอย่างไรนั้นเป็นการพิจารณาค่าต่างชั้นต่อกัน คำสั่งของพนักงานอัยการให้ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมดังกล่าว เป็นการสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตาม

คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 5) เห็นว่าการที่พนักงานอัยการจะมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตาม มาตรา 143 วรรคสอง (ก) นั้น จะต้องปรากฏว่า การสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม จะเป็นประโยชน์ในการสั่งไม่ฟ้องหรือสั่งฟ้องตาม มาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) หรือ (2) กล่าวคือ พยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนที่พนักงานอัยการ ได้รับจากพนักงานสอบสวนยังไม่เพียงพอที่พนักงานอัยการ จะพิจารณาสั่งไม่ฟ้องหรือสั่งฟ้อง ได้ มาตรา 143 วรรคสอง (ก) จึงให้อำนาจพนักงานอัยการที่จะสั่ง "ให้พนักงานสอบสวน-

2 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 133 พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหายหรือบุคคลใดซึ่งมีเหตุอันควร เชื่อว่าอัยการของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดี ให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมาย แล้วให้ถามปากคำบุคคลนั้น ไว้

การถามปากคำนั้น พนักงานสอบสวนจะให้ผู้ให้ข้อมูลสำนวนหรือผู้ญาติตัวเสียก่อนก็ได้ และต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยพยานบุคคล

ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนตักเตือน ทดให้หัวใจ หรือใช้กลอุบายอื่น เพื่อบ่อนทำลายให้บุคคลใด ให้ข้อมูลซึ่งอาจจะให้ด้วยความเต็มใจ

สวนค่าเนนการสอบสวนเพิ่ม เต็มหรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถาม เพื่อส่งต่อไป" ข้อความนี้แสดงว่าเป็นการสอบสวนเพิ่ม เต็มพยานหลักฐาน เพื่อส่ง ไม่ฟ้องหรือส่งฟ้องนั่นเอง นอกจากนี้ มาตรา 133^๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก็ให้อำนาจพนักงานสอบสวนออกหมายเรียกผู้เสียหายหรือบุคคลใด ซึ่งมีเหตุอันควร เชื่อว่าด้วยคำของ เขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดีให้มาให้ปากคำไว้เท่านั้น การที่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า สั่งให้พนักงานสอบสวนค่าเนนการสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาในคดีนี้ เท่ากับเป็นการสั่งให้พนักงานสอบสวนค่าเนนการสอบสวนปากคำ ของผู้ต้องหาตาม มาตรา 134^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งผู้ต้องหาไม่มีสิทธิจะ ไม่ให้การก็ได้ ฉะนั้น ในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การ การสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาตามคำสั่งของพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าก็ ไม่เป็นประโยชน์ต่อการสั่ง ไม่ฟ้องหรือส่งฟ้องของพนักงานอัยการแต่อย่างใด ในกรณีที่ผู้ต้องหาเต็มใจให้การ คำให้การนั้นก็ เป็นเพียงคำให้การของผู้ต้องหาเท่านั้น มิใช่คำให้การของพยานในชั้นสอบสวนที่จะนำมาวินิจฉัยว่าควรสั่ง ไม่ฟ้อง หรือส่งฟ้อง นอกจากนี้มาตรา 142 วรรคหนึ่งแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า "ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือ เชื่อว่าคง ได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนหา ความเห็นตามห้องสำนวนการสอบสวน ว่าควรสั่งฟ้องหรือส่ง ไม่ฟ้อง ส่ง ไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน ฯลฯ" ประกอบกับมาตรา 142 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้อง ให้ส่งแก่สำนวนพร้อมด้วย ความเห็น ไปยังพนักงานอัยการ ฯลฯ" แสดงว่า แม้จะยังมี ได้สอบสวนปากคำของผู้ต้องหาตามมาตรา 134 พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจหาความเห็นตาม

๑ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 134 เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานเป็นผู้ต้องหาให้ถามชื่อตัว นาม-สกุล ชาติ บังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ด้วยคำที่ผู้ต้องหากล่านั้นอาจใช้ เป็นพยานหลักฐานชั้นเขาในการพิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใด ก็ให้จดคำให้การ ไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลย ก็ให้บันทึกไว้

ห้องสำนวน การสอบสวนว่า ควรสั่ง ไม่ฟ้อง ส่ง ไปยังพนักงานอัยการ ได้ เมื่อพนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติการขอด้วยมาตรา 142 แล้ว พนักงานอัยการก็ชอบที่จะสั่ง ไม่ฟ้องหรือสั่งฟ้องได้ตามมาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) ถ้าพนักงานอัยการสั่ง ไม่ฟ้องตามความเห็นของพนักงานสอบสวน ก็ไม่ต้องสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาต่อไป แต่ถ้าพนักงานอัยการสั่งฟ้อง มาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) ดังกล่าวก็บัญญัติให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาไปเพื่อฟ้อง ในกรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนก็ต้องปฏิบัติตามมาตรา 134 คือ แจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ ถ้าผู้ต้องหาเต็มใจให้การก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การ เลขก็ให้บันทึกไว้ ซึ่งเรื่องทานองนี้กรมอัยการ ได้เคยมีหนังสือยืนยัน ไปยังกรมตำรวจแล้ว ความหนังสือกรมอัยการ คำนวนที่ มท 1002/9029 ลงวันที่ 6 กันยายน 2525 ว่า การที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหา และส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ โดยมีได้ เรียกตัวผู้ต้องหามาแจ้งข้อหาและสอบสวนปากคำของผู้ต้องหา นั้น เป็นการปฏิบัติที่ชอบด้วยมาตรา 141⁴ แห่ง

4 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 141 ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวไม่ได้ เมื่อได้รับความตามทางสอบสวนอย่างไร ให้หาความเห็นว่าจะสั่งฟ้องหรือสั่ง ไม่ฟ้อง ส่ง ไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่ง ไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวน โดยสั่ง ไม่ฟ้อง และให้แจ้งคำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้สั่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติ เช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศให้พนักงานอัยการจัดการ เพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว พนักงานอัยการจะต้องพิจารณา
และดำเนินการต่อไปตามมาตรา 143 คือ ส่ง ไม่ฟ้องหรือสั่งฟ้อง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรม-
การร่างกฎหมาย คณะที่ 5) เห็นว่า ตามปัญหาที่หารือ เมื่อพนักงานสอบสวน
หาความเห็นสั่ง ไม่ฟ้อง ส่ง ไปยังพนักงานอัยการประจำศาล จังหวัดตะกั่วป่า
พร้อมด้วยสำนวนการสอบสวน โดยยังมี ได้สอบสวนปากคำของผู้ต้องหาตาม
มาตรา 134 ซึ่งเป็นการชอบด้วยมาตรา 142 แล้วเช่นนี้ ถ้าพนักงานอัยการ
สั่ง ไม่ฟ้องตามความเห็นของพนักงานสอบสวน ก็ไม่ต้องสั่งให้พนักงานสอบสวน
ดำเนินการสอบสวนปากคำของผู้ต้องหาต่อไปแต่ถ้าพนักงานอัยการ ไม่เห็นชอบ
ด้วยก็จะต้องสั่งฟ้อง เสียก่อนแล้วจึงจะมีอำนาจตามมาตรา 143 วรรคหนึ่ง(1)
แจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้อง ซึ่งในการส่งผู้ต้องหาเพื่อ
ฟ้องนั้น พนักงานสอบสวนก็ต้องสอบสวนปากคำของผู้ต้องหา ตามที่บัญญัติไว้
ในมาตรา 134 อยู่แล้ว ฉะนั้น การที่พนักงานอัยการประจำศาล จังหวัด
ตะกั่วป่าสั่ง ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้สอบสวน
ปากคำของผู้ต้องหาทั้ง 12 คนในคดีนั้น จึง ไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์ของมาตรา
142 และมาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ ร้อยตำรวจเอก นรินทร์ เสียมทอง
- เกิด วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2498
- ประวัติการศึกษา
- พ.ศ. 2517 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จากโรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย จังหวัดศรีสะเกษ
 - พ.ศ. 2520 สำเร็จปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - พ.ศ. 2522 สำเร็จหลักสูตรการอบรมเป็นนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร
 - พ.ศ. 2526 สำเร็จเนติบัณฑิต สมัยที่ 36 แห่งเนติบัณฑิตยสภา
- ประวัติการทำงาน
- พ.ศ. 2522 คำนวณตำแหน่งรองสารวัตรปกครองป้องกันสถานีตำรวจ อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ
 - พ.ศ. 2525 คำนวณตำแหน่งรองสารวัตรสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอเมืองจันทร์ จังหวัดศรีสะเกษ
 - พ.ศ. 2525 คำนวณตำแหน่งรองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
 - พ.ศ. 2526 คำนวณตำแหน่งรองสารวัตรสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ
 - พ.ศ. 2529 คำนวณตำแหน่งรองสารวัตรแผนกคดี กองกำกับการนโยบายและแผนงาน กองบัญชาการตำรวจนครบาล
 - พ.ศ. 2531 คำนวณตำแหน่งผู้บังคับหมวด กองร้อยที่ 3 กองกำกับการโรงเรียนนายสิบตำรวจ กองบัญชาการการศึกษา จนถึงปัจจุบัน